

Ezechiel 4:1-5:7

Semnele profetice

Observăm mai întâi că aceste două capitole reprezintă continuarea discursului divin de la finalul capitolului 3. Ele ne înfățișează primele gesturi profetice pe care Ezechiel le face pentru popor. Prin aceste două gesturi profetice el intră efectiv în lucrare, și tot prin ele, poporul cunoaște că Ezechiel a primit chemarea de profet. Prima impresie contează. Prima impresie rămâne întipărită adânc în inima poporului. Pentru popor Ezechiel va rămâne mereu profetul care a stat culcat pe o coastă mai bine de un an. Ori de câte ori aveau să se întâlnească cu Ezechiel după împlinirea primelor sale gesturi profetice, ei aveau să-și amintească de acestea. Cu atât mai mult cu cât gesturile sunt șocante. Desigur pentru popor, împlinirea acestor gesturi șocante vor avea efect pe termen lung. Din nou Ezechiel e sacrificat spre binele poporului. Gesturile profetice erau uzuale în Israel (Isaia umblă desculț pentru a anunța exilul, Ieremia sparge vasul de lut etc.) dar și la celelalte neamuri. Funcția de prooroc era recunoscută de cultura vremii iar gesturile șocante făceau parte din limbajul relevant al profetului. Cât de caraghios și irelevant ar fi însă ca cineva să facă asemenea gesturi într-o societate occidentală. Dumnezeu nu vrea să-și facă de râs slujitorul, și nici să compromită mesajul. El este primul care vrea ca mesajul să fie înțeles și acceptat. De aceea folosește canale de comunicare acceptate de conștiința culturală a vremii și a locului în care El vorbește. Pare să fie vorba de 3 semne profetice (reprezentarea asedierii Ierusalimului, șederea prelungită pe coastă și tăierea părului). Ezechiel e chemat în lucrare prin trei mesaje și apoi își începe lucrarea prin trei gesturi profetice. Vom analiza cele trei gesturi profetice dar și relația dintre ele.

4:1-3 – Reprezentarea asedierii Ierusalimului

Observăm mai întâi că mesajul privește soarta Ierusalimului și nu a celor din robie. Ezechiel e în robie trimis la cei din robie. Nu ne deranjează că profețește despre Ierusalim, dar ne-am aștepta ca mai întâi să profețească despre soarta celor din robie. Am crede că ar fi mai indicat să profețească mai mult despre destinul celor din robie. Cu toate acestea Ezechiel profețește mai întâi despre Ierusalim, și apoi, pe parcursul întregii sale lucrări, mai mult despre Ierusalim decât despre soarta celor din robie. Oare de ce? Aceasta este o întrebare cheie pentru studierea cărții. Exegeții superficiali au soluționat dilema spunând că de fapt Ezechiel a predicat celor din Ierusalim. Dar textul e cât se poate de clar în această privință. Vom observa că în prima fază a lucrării sale, el de fapt pregătește rămășița din robie pentru evenimentul căderii Ierusalimului și al Templului. Ne aducem aminte din cartea Ieremia că în Israel era un curent de gândire susținut de proorocii mincinoși și de preoți care afirma cu tărie că Ierusalimul și Templul vor rămâne în picioare și că robia va fi scurtă. Acest curent era răspândit și în robie. Cei din robie nu trebuiau să aștepte izbăvirea miraculoasă a Ierusalimului și întoarcerea lor grabnică din robie,

ci dimpotrivă trebuiau să aștepte căderea Ierusalimului și prelungirea robiei. Această perspectivă trebuia să-i motiveze să fie preocupați de salvarea vieții lor în mijlocul robiei. Scrisoarea lui Ieremia către cei din robie (Ieremia 29) este trimisă în prima parte domniei lui Zedechia (care începe în anul 597). Ezechiel e chemat în lucrare în jurul anilor 593-592), deci cam în perioada în care Ieremia trimite scrisoare. Nu știm dacă Ezechiel a pregătit în conștiința poporului primirea mesajului scrisorii lui Ieremia sau a întărit ulterior acest mesaj. Cert este că lucrarea lui Ezechiel este în armonie și sincronizată temporal cu cea a lui Ieremia. La acea dată Ieremia era deja un profet consacrat și cu greutate. Ezechiel era doar la început. Dar un canal nou de comunicare își are avantajele lui. Ezechiel însă abordează problema diferit față de conținutul scrisorii lui Ieremia. Ezechiel insistă pe căderea iminentă a Ierusalimului. Sfaturile practice din Ieremia 29 derivă în mod logic din împlinirea acestui eveniment tragic. Deci, sub influența proorocilor mincinoși (despre care ne va vorbi și Ezechiel) poporul credea că Domnul a promis izbăvirea Templului. Din această pricină căderea Templului avea să-i surprindă și să-i dezamăgească cumplit. Domnul avea să fie considerat vinovat că nu și-a împlinit promisiunea și că i-a înșelat. De asemenea, ei știau (în mod corect) că Ierusalimul e cetatea lui Dumnezeu și că Templul este Casa Lui. Or El era mai mare ca toți ceilalți dumnezei, chiar decât dumnezeii puternici ai Babilonului. Era logic ca Dumnezeu să-și apere cetatea, casa și poporul. Credința lor în Dumnezeu era direct legată de rămânerea în picioare a Templului și Ierusalimului. Prin Ezechiel Dumnezeu le arată că El nu a promis salvarea cetății, ci dimpotrivă a anunțat distrugerea ei. Mai mult Domnul le vestește ceva șocant: El însuși va distruge cetatea din pricina păcatelor ei. Babilonienii vor fi doar unelata mâniei Sale. Cei din robie erau departe de Ierusalim. Soarta lor nu depindea de soarta Ierusalimului. Însă ea depindea de modul în care ei aveau să se raporteze la soarta tragică a cetății Marelui Împărat. Destinul lor fizic și spiritual depinde de înțelegerea destinului Ierusalimului. Cel rău se folosea de cetatea ce fusese aleasă de Dumnezeu pentru a-i amăgi. Ierusalimul rămâne locul ales de Dumnezeu, locul ce trebuie să fie veselia întregului pământ. Dar din pricina păcatului poporului, acum cetatea e părăsită de Dumnezeu și sortită judecății. Doar după curățirea pe care Dumnezeu o va opra prin judecată și nimicire, Domnul avea să se întoarcă în Ierusalim. Ierusalimul nu mai era un loc al mântuirii ci unul al pierzării. Nu mai era locul în care popoarele să găsească Lumina, ci un izvor de amăgire pentru oameni și popoare. Și era atât de împietrit încât nu mai putea fi vindecat prin lucrarea sau mijlocirea unui profet. Singura modalitate de curățire a ei și apoi de reabilitare a funcției ei în ochii neamurilor era revărsarea unui potop al judecății. În acea vreme oamenii nu trebuiau să se apropie de cetate ci să fugă din ea. Cine avea să rămână în ea avea să piară. Cine se va depărta de ea, avea șansa să fie salvat. Ce trist. Ce tragic. Ce a reușit să facă cel rău din cetatea ce era cândva veselia întregului pământ! Ce putere de pervertire are păcatul! În cele din urmă păcatul trebuia să se arate în afară de cale de păcătos prin faptul că se folosește de un lucru bun pentru a da moartea. În Eden s-a folosit de porunca menită să dea viață pentru a provoca moartea. Tot în Eden s-a folosit de cea care trebuia să-l ajute pe Adam să păzească grădina, pentru a-l aduce pe acesta în a falimenta să-și îplinească mandatul. El se va folosi apoi de promisiunile lui Dumnezeu pentru a distruge credința celor ce-și pierd răbdarea să aștepte izbăvirea promisă. El

se va folosi de Lege pentru a îndepărta pe popor de har. Se va folosi de alegerea lui Israel pentru a-l împinge în mândrie. Se va folosi de înțelepciunea lui Solomon pentru a-l depărta de Dumnezeu. se va folosi de minunata țară a Canaanului pentru a târî poporul în idolatrie. Se va folosi de Templu pentru a împietri poporul în religiozitate și formalism. Se va folosi de Ierusalim pentru a amăgi popoarele și a târî poporul ales în moarte. Păcatul este cu adevărat afară din cale de păcătos. Cine ar putea sta în picioare în fața Amăgitorului? Nimeni. Adam, cel desăvârșit a căzut la prima confruntare. Fiii lui Adam, născuți în păcat și lipsiți de slava lui Dumnezeu, au căzut pe rând fără drept de apel. Doar Unul singur a stat în picioare, doar Unul singur a biruit: Isus Hristos! În pustie cel rău a încercat să se folosească tot de lucruri bune pentru a aduce moartea în inima lui Isus: puterea lui Isus de a face minuni, Templul, Scriptura, slava creației și a umanității. Isus a stat în picioare. Noi primim în dar neprihănirea Sa și în lupta de zi cu zi Îl chemăm ca El să lupte pentru noi când suntem asediați de minciunile marelui amăgitor. Cel care se luptă cu aceste amăgiri prin rațiunea, experiența, voința, și ce știe el din Scriptură, este o pradă atât de ușoară. Nădejdea noastră este că Isus Însuși, folosindu-se și de puținul untdelemnului nostru, va birui în noi lupta cu duhul amăgirii.

Toate cele de mai sus ne arată cât de importantă este VREMEA în planul lui Dumnezeu, cât de importantă este sincronizarea cu timpul Celui PreaÎnalt. Dumnezeu iubește mai mult ascultarea decât jertfa. Și ascultarea se arată prin respectarea calendarului Său. Și toate au o vreme și un ceas și El le face toate furmoase DOAR la VREMEA LOR. A venit o vreme când Isus a înmulțit pâinile. A venit o vreme când a făcut minuni în Templu. Și va veni o vreme când va stăpâni peste tot pământul. Toate cele trei lucruri cu care l-a ispitit cel rău făceau parte din desaga faptelor mesianice. Calendarul era însă altul. Vremea avea să fie alta. Isus avea să facă aceste lucruri nu la imboldul dat de Satan ci la porunca Celui PreaÎnalt, nu în orice vreme ci doar în vremea hotărâtă de Cel Atotputernic. Cât de important este calendarul divin. Și Domnul are un calendar și pentru Ierusalim și pentru Templu. Este o vreme când trebuie să fugi din Ierusalim și o vreme când trebuie să mergi către El. Este o vreme când trebuie să te îndepărtezi de Ierusalim pentru a-ți păstra relația cu Domnul, și o vreme când trebuie să-L cauți pe Domnul tocmai la Ierusalim. Și vremea depărtării de Ierusalim o precede pe cea a apropierii de Ierusalim. Într-adevăr profețiile despre a doua venire a lui Mesia vorbesc despre o vreme de pace și prosperitate când Mesia va rezidi Templul la Ierusalim cu sprijinul Neamurilor, când Israel va găsi pe Domnul la Ierusalim și când toate Neamurile vor veni să se închine Domnului la Ierusalim. Această vreme a miei de ani este prefigurată de prima parte a domniei lui Solomon. Solomon (PACE) a fost un domnitor al păcii. Într-o perioadă de pace el a rezidit Templul. Tirul a sprijinit proiectul Templului. Dar Tirul era centrul comercial al lumii de atunci. Participarea Tirului însemna de fapt participarea tuturor Neamurilor la zidirea Templului. Prin Tir, resursele neamurilor erau aduse la Ierusalim pentru zidirea Templului și a celorlalte cetăți făcute de Solomon. Israel devenea capul popoarelor și Ierusalimul un centru al lumii. Neamurile veneau de pretutindeni la Ierusalim. Ce beneficii a adus Solomon prin proiectele sale pentru economia mondială! Mesia este însă adevăratul fiu al lui David care va realiza la dimensiune superioară în

mia de ani ce a realizat Solomon. Și va face acest lucru doar după ce va împlini funcția davidică de Judecător (om al sângelui!). Dar atenție, Solomon este în oglindă și un prototip al Anticristului. Cifra celebră 666 este luată de Apocalipsa din Vechiul Testament de la numărul de talanți produși anual de economia lui Solomon. Am văzut în Apocalipsa cum anticristul va imita lucrarea lui Hristos. Dar nu va imita doar prima venire a Sa (moartea și învierea, minunile) ci și a doua venire a Sa: aducerea judecății peste cei ce nu cred în el, stăpânirea peste toate Neamurile, pacea și prosperitatea adusă peste lume, transformarea Ierusalimului în centrul religios și economic al lumii (Babilonul din Apocalipsa), sprijinirea rezidirii Templului (poate chiar inițiatorul rezidirii Templului), așezarea sa în Templul de la Ierusalim. Deci ne așteptăm că anticristul să imite tiparul solomonic, să genereze un proiect economic și spiritual pro-Ierusalim și pro-Templu. Atât în Ieremia cât și în Ezechiel există un curent pro-Ierusalim susținut de proorocii mincinoși. În Matei 24 Mântuitorul ne spune ca la finalul istoriei acest tipar se va repeta: va fi din nou un curent pro-Ierusalim susținut de prooroci care vor face multe minuni. Atât creștinii cât și evreii vor fi atrași într-un fel sau altul spre Ierusalim. Probabil creștinii vor fi atrași pentru a grăbi, celebra căința lui Israel și a doua venire a lui Mesia. Probabil evreii vor fi atrași prin avanatjele economice și prin ideea așteptării venirii lui Mesia (prima și singura din punctul lor de vedere). Dar Ierusalimul le va aduce pierzarea atât spirituală cât și fizică. Creștinii vor fi mai întâi amăgiți și apoi omorâți fizic. Evreii vor fi și ei mai întâi amăgiți ca apoi și ei să fie decimați fizic tot la Ierusalim prin marea surpriză a deciziei fiarei de a distruge Babilonul-Ierusalim pe care tot el l-a susținut! În Apocalipsa Babilonul este Ierusalimul devenit o nouă Romă a lumii, centrul religios și economic al lumii. Ierusalimul este un nou Tir, cu dimensiune de port. Ni se sugerează ca la finalul cap.11 din Daniel o extinere a Ierusalimului spre Marea Mediterană. Este ca și cum Ierusalimul s-ar extinde spre Vest pentru a se uni cu Tel-Aviv și astfel să devină și un nou port la mare. Se pare că va fi un proiect economic și religios de transformare a Ierusalimului într-un mega-oraș acest proiect probabil va aduce pentru o perioadă o relansare a economiei mondiale și va avea loc într-o vreme de pace și prosperitate (când oamenii vor zice Pace! Pace!) ca pe vremea lui Solomon. Rezidirea Templului va avea desigur un rol cheie în tot acest proiect. Toată lumea la Ierusalim! – va fi probabil noul slogan. La prima vedere va părea că mia de ani a și început: neamurile și evreii, împreună la Ierusalim să caute pe Domnul într-o vreme de pace și prosperitate! În Daniel 9:27 ni se spune:

- EL va face un legământ trainic cu mulți timp de o săptămână, dar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare și pe aripa urâciunilor idolești va veni unul care pustiește până va cădea asupra celui pustiit prăpădul hotărât.

Și teologii se împart în două: pentru unii acest EL este Hristos pentru alții Anticrist. Nu este oare sugestiv? Cum să confunzi pe Hristos cu Anticrist sau invers? Păi tocmai acest lucru ne arată cât de subtile vor fi lucrurile la final și cât de mare va fi capacitatea lui anticrist de a amăgi și de a imita lucrarea lui Mesia. Legământul tainic cu mulți ar putea fi o alianță mondială între

popoare care să dea lumii pace și prosperitate (alianța celor 10 împărați din Apocalipsa). Această alinață va dura să spunem 7 ani. În primii 3,5 ani, Templul va fi în picioare și va funcționa după Lege. Dar la jumătatea săptămânii se va întâmpla ceva: Anticristul va desființa jertfa necurmată și o va înlocui cu propriul său cult (se va așeza în Templul dându-se drept Dumnezeu/urâciunea pustirii pusă în Templu). Atunci va începe se pare prigoana împotriva creștinilor pe care evreii o vor suține. Apoi la finalul celor 3,5 ani, anticrist va nimici Ierusalimul și Templul și toți evreii din el (căderea Babilonului din Apocalipsa). Nu știm exact care vor fi raționamentele omului fărădelegii, dar Șarpele din spate urmărește exterminarea tuturor creștinilor și evreilor pentru a împiedica a doua venire a lui Hristos. Dumnezeu are un calendar și pentru noi. În prima jumătate a săptămânii ni se cere să rămânem în cetate pentru a continua probabil mărturia. Dar când urâciunea pustirii este pusă în Locul Sfânt (și când începe prigoana finală) îndemnul este SĂ FUGIM și să ne ascundem, adică ceea ce trebuie să facă creștinii în contextul oricărei acțiuni de exterminare în masă a a credincioșilor. Acesta pare să fie calendarul nostru pentru acea vreme. Iată cum anticristul va folosi atâtea lucruri bune (Ierusalimul ca loc ales, Templul ca olgindire a celui ceresc, profețiile despre Mesia, credința și așteptarea lui Mesia etc.) pentru a duce MOARTE spirituală și fizică Bisericii și lui Israel, și apoi și Neamurilor. Duhul de amăgire va fi foarte mare. Dar lumina Sa ne va ajuta să distingem lucrurile măcar că vor fi atât de subtile. Cunoașterea și respectarea CALENDARULUI SĂU ne va mântui sufletul. Cu ajutorul acestui calendar vom distinge vremea depărtării de Ierusalim de vremea apropierii de el, vremea rămânerii în cetate de vremea fugii din cetate. În cele din urmă Mântuitorul ne spune că mai întâi trebuie să vină anticrist și apoi să revină El. Ne spune că mai întâi Ierusalimul va fi un loc al amăgirii și apoi unul al mântuirii. Ne spune că arătarea Sa va fi în slavă pe tot pământul și orice ochi Îl va vedea. Nu trebuie să fii la Ierusalim pentru a vedea revenirea Sa! Ne spune că Ierusalimul va fi curățit prin judecată și nimicire și nu prin efortul Bisericii. Ne spune că rolul nostru este să preoțim smeriți între neamuri și nu să ne concentrăm și să forțăm căința lui Israel. Cunoașterea și respectarea calendarului Său ne va mântui sufletul. Nu a fost așa și la prima venire? Mesia trebuia mai întâi să sufere și apoi să fie îmbrăcat în slavă. Ucenicii înșiși erau obsedați de a doua parte a calendarului mesianic. Dar calendarul avea o ordine precisă. Este incredibil cum același lucru îți dă moartea sau viața în funcție de VREMEA evenimentelor. Ierusalimul care va aduce amăgirea întregului pământ pe vremea lui anticrist, va aduce apoi mântuirea întregului pământ în mia de ani. Și orice lucru are vremea și ceasul Său. Și El face orice lucru frumos DOAR la vremea sa!

Ierusalimul este înfățișat pe cărămidă împresurat și asediat. Dar reprezentarea este compusă din 3 elemente: Ierusalimul asediat desenat pe cărămidă, Ezechiel care are fața îndreptată spre cetate pentru a o strâmtora, și tigaia de fier ca un zid de fier între Ezechiel și cetate. Cărămida reprezintă Ierusalimul? Dar pe cine reprezintă Ezechiel? Și ce reprezintă tigaia de fier? Profețiile care anunță pedeapsa vorbesc despre faptul că Dumnezeu își va întoarce ochii de la Ierusalim și că ochiul Său va fi fără milă și nu Se va îndura (vezi 5:11 etc.). Dumnezeu își întoarce Fața îndurării Sale și își îndreaptă spre cetate doar Fața mâniei Sale. Astfel privirea lui

Ezechiel îndreptată împotriva cetății pentru a o strâmtora oglindește de fapt Fața lui Dumnezeu care se întoarce plină de mânie împotriva cetății. Tigaia de fier între Ezechiel și cetate ar simboliza astfel zidul de despărțire între Israel și Yahwe. Păcatele lor au înălțat acest zid de despărțire între Yahwe și Israel. De aceea rugăciunile lui Israel nu vor ajunge la Yahwe și acesta NU le va da despărțirea. Din pricina curviilor Ierusalimului, relația cu Yahwe este frântă și izbăvirea NU va veni! Reținem că în această primă reprezentare apare o identificare între profet și Yahwe, profetul oglindind mânia lui Dumnezeu asupra cetății.

4:4-8 – Profetul stă culcat pe coastă

După împlinirea primului gest profetic urmează un al doilea gest profetic. Dar realizează Ezechiel acest gest profetic în același loc adică lângă cărămida-Ierusalim și având tigaia între el și cărămidă? V.7 ne arată că Ezechiel rămâne în același loc lângă tigaie și cărămidă. Căci după ce stă acel număr de zile pe coastă el trebuie să-și întoarcă din nou fața și brațul dezgolit împotriva Ierusalimului împresurat (adică înspre cărămida pe care este desenat Ierusalimul). Ezechiel e chemat să stea pe coastă și să pună pe ea nelegiurea casei lui Israel. Câte zile va sta culcat pe coastă, le va purta nelegiurea. Dumnezeu îi va socoti un număr de zile deopotrivă cu acela al anilor nelegiurii lor și anume 390 de zile ca să poarte nelegiurea casei lui Israel (pe coasta stângă) și apoi încă 40 de zile pentru a purta nelegiurea casei lui Iuda (pe coasta dreaptă). Acum se realizează o identificare între fiul omului și fărădelegea casei lui Israel. El era preot. Preoții erau chemați să poarte fărădelegea adunării, și Marele Preot purta pe frunte fărădelegile lui Israel și pe piept judecata copiilor lui Israel. Desigur ne gândim la păcatele mărturisite ale lui Israel. Dar Ezechiel pare să poarte păcatele nemărturisite ale lui Israel, cele din pricina cărora vine pedeapsa. Dar în ce sens purta el fărădelegea lor și cu ce scop? Are legătura cu funcția preoției sau mai degrabă se realizează acum o îndetificare între fiul omului și poporul păcătos? Ultima parte a capitolului (cea cu mâncarea) ne arată clar că se va realiza o îndetificare simbolică între fiul omului și popor, gestul lui Ezechiel prefigurând suferința și pedeapsa pe care o vor purta fiii lui Israel printre neamuri din pricina fărădelegii lor. Din acest punct de vedere fiul omului nu împlinește aici în mod direct o funcție preoțească de ispășire ci mai degrabă se realizează o identificare simbolică, de reprezentare cu poporul păcătos care va fi pedepsit și înfometat din pricina fărădelegii lor. Căci el va mânca acea hrană puțină și necurată ÎN TIMPUL cât va sta pe coastă, adică în timpul cât va purta fărădelegea lui Israel. Prin urmare prin gestul său, Ezechiel se identifică cu poporul pentru a le arăta pedeapsa pe care o vor primi din pricina păcatelor lor. Astfel el se identifică atât cu poporul păcătos (le poartă fărădelegea), dar și cu pedeapsa acestuia (stă în poziție umilă, legat cu funie și cu mare lipsă de hrană și apă). Ei își vor purta fărădelegile și pedeapsa printre neamuri. Ei vor primi o pedeapsă după numărul anilor fărădelegilor lor. Dacă fiul omului ar reprezenta o funcție de ispășire imaginea ar fi destul de confuză. Căci în același timp ar purta fărădelegea și în același timp ar reprezenta pe Israel care-și poartă pedeapsa printre neamuri. Evreii din robie privind la Ezechiel care stătea pe coastă și mânca puțină hrană înțelegeau că el prefigurează modul în care Israel va fi pedepsit din pricina

păcatelor sale. Și v.7 ne atrage atenția că tot pedepsirea Ierusalimului rămâne în centrul atenției divine. V.16-17 întăresc aceeași idee subliniind ideea de foamete din interiorul cetății atât timp cât va fi asediată. De ce să stea pe coastă? În primul rând este o poziție incomodă, de umilință și suferință. Dar de ce pe coastă și nu pe burtă? Un prim răspuns ar fi acela că Domnul ar vrea să diferențieze pedeapsa casei lui Israel de pedeapsa casei lui Iuda. Astfel Ezechiel se mută de pe coasta stângă pe coasta dreaptă. O altă interpretare ar trimite la coasta primului Adam din care a fost făcută Eva și la coasta celui de al doilea Adam care a fost străpunsă din pricina fărâdelegii celei de a doua Evă (Israel). Dar această paralelă fascinantă ar căpăta sens doar pe linia unei funcții simbolice a ispășirii. Deocamdată să rămânem doar la funcția de a prefigura pedepsirea lui Israel. Să încercăm să mai aprofundăm logica acestei imagini. Să analizăm cifrele folosite: 390 de zile pentru cei 390 de ani de fărâdelege ai lui Israel și 40 de zile pentru cei 40 de ani de fărâdelege ai lui Iuda. Care sunt cei 390 de ani de fărâdelege ai lui Israel și care sunt cei 40 de ani de fărâdelege ai lui Iuda? Dacă însumăm cele două cifre avem 430 de zile, respectiv 430 de ani. Or Israel a stat în Egipt 430 de ani. Să existe vreo legătură între cele două perioade? Nu știm exact. E greu să ne dăm seama cum a calculat Dumnezeu aceste perioade de timp. Dar e mai simplu să observăm următoarele:

- Dumnezeu ține o evidență exactă nu doar a păcatelor lui Israel ci și a perioadei de timp în care Israel a persistat în neascultare.
- Pedeapsa divină are o durată în timp care este calculată în funcție de cât de lungă sau scurtă este perioada de neascultare.
- Dumnezeu judecă pe Israel ca popor ce străbate istoria, se raportează la el ca la o Persoană, deși în această perioadă de timp au fost mai multe generații care s-au succedat.
- Când paharul fărâdelegii se umple, generația de la final primește o pedeapsă violentă care poartă și greutatea vinei generațiilor din trecut.

Pentru planul lui Dumnezeu TIMPUL este foarte important. O perioadă de pedeapsă, binecuvântare sau așteptare este mai scurtă sau mai lungă în funcție de criterii precise. Sunt mai multe exemple care ne arată cât se poate de clar că Dumnezeu nu ia la întâmplare decizii cu privire la durata diferitelor perioade din planul Său. Dimpotrivă El calculează fiecare perioadă de timp după criterii precise. Iată câteva exemple:

13. Și Domnul a zis lui Avram: „Să știi hotărât că sămânța ta va fi străină într-o țară care nu va fi a ei; acolo va fi robită și o vor apăsa greu, timp de patru sute de ani.

14. Dar pe neamul căruia îi va fi roabă, îl voi judeca Eu: și pe urmă va ieși de-acolo cu mari bogății.

15. Tu vei merge în pace la părinții tăi; vei fi îngropat după o bătrânețe fericită.

16. În al patrulea neam, ea se va întoarce aici; **căci nelegiuirea amoriților nu și-a atins încă vârful.**”

17. După ce a asfințit soarele, s-a făcut un întuneric adânc; și iată că a ieșit un fum ca dintr-un cuptor, și niște flăcări au trecut printre dobitoacele despicate.

(Gen.15)

26. Domnul a vorbit lui Moise și lui Aaron și a zis:

27. „Până când voi lăsa această rea adunare să cârtească împotriva Mea? Am auzit cântirile copiilor lui Israel, care cârteau împotriva Mea.

28. Spune-le: „Pe viața Mea! – zice Domnul – că vă voi face întocmai cum ați vorbit în auzul urechilor Mele.

29. Trupurile voastre moarte vor cădea în pustiul acesta. Voi toți, a căror numărătoare s-a făcut, numărându-vă de la vârsta de douăzeci de ani în sus, și care ați cântit împotriva Mea,

30. nu veți intra în țara pe care jurasem că vă voi da-o s-o locuiți, afară de Caleb, fiul lui Iefune, și Iosua, fiul lui Nun.

31. Pe copilașii voștri însă, despre care ați zis că vor fi de jaf, îi voi face să intre în ea, ca să cunoască țara pe care ați nesocotit-o voi.

32. Iar cât despre voi, trupurile voastre moarte vor cădea în pustiu.

33. Și copiii voștri vor rătăci patruzeci de ani în pustiu și vor ispăși astfel păcatele voastre, până ce toate trupurile voastre moarte vor cădea în pustiu.

34. **După cum în patruzeci de zile ați iscodit țara**, tot așa, **patruzeci de ani veți purta pedeapsa fărădelegilor voastre; adică un an de fiecare zi**: și veți ști atunci ce înseamnă să-Mi trag Eu mâna de la voi.

35. Eu, Domnul, am vorbit! În adevăr, așa voi face acestei rele adunări care s-a unit împotriva Mea; vor fi nimiciți în pustiul acesta și în el vor muri.”

(Numeri 14)

31. Vă voi lăsa cetățile pustii, vă voi pustii locașurile sfinte și nu voi mai mirosi mirosul plăcut al tămâiei voastre.

32. Voi pustii țara, așa că vrăjmașii voștri care o vor locui vor rămâne încremeniți văzând-o.

33. Vă voi împrăștia printre neamuri și voi scoate sabia după voi. Țara voastră va fi pustiiță, și cetățile voastre vor rămâne pustii.

34. Atunci țara se va bucura de Sabatele ei, tot timpul cât va fi pustiiță și cât veți fi în țara vrăjmașilor voștri; atunci țara se va odihni și se va bucura de Sabatele ei.

35. Tot timpul cât va fi pustiiță, va avea odihna pe care n-o avusese în anii voștri de Sabat, când o locuiați.

(Levitic 26)

11. A doua zi, când s-a sculat David, cuvântul Domnului a vorbit astfel prorocului Gad, văzătorul lui David:

12. „Du-te și spune lui David: „Așa vorbește Domnul: „Îți pun înaintea trei nenorociri; alege una din ele, și te voi lovi cu ea.”

13. Gad s-a dus la David și i-a făcut cunoscut lucrul acesta, zicând: „Vrei șapte ani de foamete în țara ta sau să fugi trei luni dinaintea vrăjmașilor tăi, care te vor urmări, sau să bântuie ciuma trei zile în țară? Acum alege și vezi ce trebuie să răspund Celui ce mă trimite.”

14. David a răspuns lui Gad: „Sunt într-o mare strâmtorare! Of! mai bine să cădem în mâinile Domnului, căci îndurările Lui sunt nemărginite; dar să nu cad în mâinile oamenilor!”

15. Domnul a trimis ciuma în Israel, de dimineață până la vremea hotărâtă. Și, din Dan până la Beer-Șeba, au murit șaptezeci de mii de oameni din popor.

(2 Samuel 24)

Dumnezeu calculează perioada pedepsei după criterii precise. El nu pedepsește la întâmplare. Perioada de neascultare generează o perioadă de pedeapsă. Și în Ezechiel cap.4 găsim acest mesaj: Dumnezeu ține evidența exactă a perioadei fărădelegilor lui Israel și hotărăște apoi un timp de pedeapsă precis. Ne surprinde că în acest capitol Domnul aduce aminte de păcatele casei lui Israel pe care le abordează la prima vedere separat de fărădelegile casei lui Iuda. Reținem acest aspect căci legătura dintre casa lui Israel și casa lui Iuda este o temă care va străbate întreaga carte a lui Ezechiel. Dacă Ezechiel proorocește împotriva Ierusalimului, dacă în perioada în care va sta culcat și va mânca doar câte puțin va prefigura starea de asediu împotriva cetății și pedepsirea celor din cetate printre neamuri, de ce primele 390 de zile (adică și partea cea mai mare din timp) el poartă fărădelegile casei lui Israel? De ce poartă apoi fărădelegile casei

lui Iuda doar pentru 40 de zile, adică pentru o perioadă mult mai scurtă? În cele din urmă casa lui Israel fusese dusă în robie din anul 722 î.d.H, adică cu aproximativ 130 de ani înainte de profeția din cap.4. Să fie considerat Ierusalimul responsabil și pentru fărâdelegile casei lui Israel? Mai puțin probabil. Nu găsim acum alte pasaje care să susțină această ipoteză. Sau să transmită Ezechiel următorul mesaj: după cum casa lui Israel a fost pedepsită pentru păcatele ei, la fel și casa lui Iuda va fi pedepsită pentru păcatele ei? Astfel Ezechiel care stă culcat să fie o imagine care arată și spre trecut (Israel care e deja pedepsit printre neamuri) dar și spre viitor (Iuda care va fi și el pedepsit printre neamuri). În același timp ne surprinde diferența dintre cele două perioade de neascultare. În dreptul lui Israel avem 390 de ani. În dreptul lui Iuda avem doar 40 de ani. În Ezechiel vom descoperi că vina Ierusalimului este evaluată ca fiind mult mai mare decât cea a Samariei. E adevărat însă că cineva poate să comită într-o perioadă de neascultare mai scurtă lucruri mult mai grave decât cineva într-o perioadă de neascultare mai lungă. Perioada de neascultare nu este singurul criteriu după care Dumnezeu cântărește pedeapsa. E adevărat că în istoria casei lui Israel găsim doar împărați necredincioși pe când în istoria casei lui Iuda găsim și un număr important de împărați credincioși. Iată de ce i s-ar putea atribui lui Israel o perioadă mult mai mare de neascultare. Să explorăm perioada de 390 de ani. Este o perioadă foarte mare de timp. În cele din urmă regatul lui Solomon s-a divizat în anul 931 î.d.H. Din acel moment începe istoria separată a lui Iuda și a lui Israel. Or din 931 până în 722 (anul pedepsirii casei lui Israel) avem doar 209 ani. Mai avem nevoie de 181 de ani ca să ajungem la 390 de ani. Să presupunem că profeția ar avea în vedere faptul că Israel continuă perioada de neascultare și în robia asiriană. Din 722 până în 593 (anul profeției din Ezechiel cap.4) avem 338 de ani. Ne apropiem de 390 de ani, dar mai avem nevoie de încă 52 de ani. Este evident că Domnul folosește alte criterii pentru a atribui casei lui Israel 390 de zile de fărâdelege. În cele din urmă dacă am folosi același criteriu în dreptul lui Iuda (perioada de timp în care au domnit împărați răi) am obține o perioadă de timp mult mai mare decât cea de 40 de ani. Discutam mai sus despre faptul că vina lui Iuda va fi evaluată ca fiind mai mare decât cea a lui Israel. Or pentru Iuda Ezechiel va sta pe coapsa dreaptă doar 40 de zile, ceea ce sugerează o pedeapsă mai mică. În cele din urmă revărsarea mâniei divine a atins apogeul la căderea Ierusalimului și nu la căderea Samariei. V.7 pare să ne dea cheia de interpretare. După ce în v.5 și v.6 ne vorbește de cele două perioade, urmează următorul îndemn pentru Ezechiel:

- Apoi, întoarce-ți fața și brațul dezgolit spre Ierusalimul împresurat și proorocește împotriva lui.

Logica pare să fie următoarea: Pedeapsa asupra Ierusalimului va fi adusă ca rezultat al istoriei neascultării lui Israel (incluzând și Israel și Iuda) de la început până în prezent. Această idee este confirmată de restul cărții. În mai multe profeții îndreptate în special asupra Ierusalimului, porfetul va aminti toate fărâdelegile lui Israel din Egipt până în vremea sa. Cu alte cuvinte, Dumnezeu va privi la toată istoria păcatului lui Israel, și ca drept răspuns va nimici Ierusalimul. Astfel în cei 390 de ani de fărâdelege a casei lui Israel am putea include și perioada

regatului unit și perioada de fărâdelege a lui Iuda până în anul 722. Cei 40 de ani ai casei lui Iuda s-ar putea referi într-adevăr la perioada de după 722 când doar Iuda mai reprezenta pe Israel printre neamuri. Dar perioada se cumulează și se ajunge la o singură pedeapsă purtată de Ezechiel și apoi de Ierusalim de 430 de zile. Și aici cred că se face o paralelă cu cei 430 de ani de robie din Egipt. Din pricina a 430 de ani de neascultare Israel va ajunge la o pedeapsă marcată de cifra de 430 de zile. Adică va ajunge din nou în starea de robie. Cât Ierusalimul era liber se putea spune că doar o parte din popor a fost dus în robie. Dar nimicirea Ierusalimului pune asupra lui Israel statul: rob și atât! Robia babiloniană nu a mai durat așa mult, dar tot o robie a fost. Perioada simbolică de 430 de zile în care Ezechiel poartă fărâdelegea lui Israel, le transmite cât se poate de clar contemporanilor săi, că va urma o nouă fază de robie care va fi ca cea egipteană: totală! Tot poporul va fi dus în robie! Chiar și rămășița din Ierusalim. Deci deși casa lui Israel e dusă în robie în 722, Domnul tot își mai amintește de fărâdelegile lor, tot mai este plin de mânie, și în cele din urmă își va revărsa deplin mânia asupra Ierusalimului. Ierusalimul devine punctul central al pedepsei divine atât pentru păcatele lui Iuda cât și pentru păcatele casei lui Israel, cât și pentru păcatele poporului de dinainte de divizarea regatului la moartea lui Solomon. Ierusalimul nu este pedepsit doar pentru păcatele lui Iuda. Ierusalimul este pedepsit chiar pentru păcatele strămoșilor lor din Egipt! Dumnezeu cântărește vina istorică asupra unui popor și își revărsa mânia asupra centrului religios și politic al aceluia popor, asupra centrului identitar al acelei națiuni. Căderea Ierusalimului va fi mai mult decât pedepsirea unei cetăți sau a unui regat. Va fi apogeul pedepsei divine ca răspuns la istoria răzvrătirii unei națiuni. Într-adevăr profeția este rostită împotriva Ierusalimului de la început (4:1), revine asupra Ierusalimului la mijlocul profeției (4:7) dar și la finalul acesteia (4:16). Israel a ieșit din Egipt în jurul anului 1430. Până în profeția din cap.4 ar trece aproximativ 840 de ani. Aceasta ar fi perioada relației dintre Yahwe și Israel. Yahwe ar considera că 430 de ani din această relație Israel a trăit în infidelitate. Ar rămâne totuși 410 de ani de credincioșie. Dar oare nu ar fi cam mare perioada de ascultare? Am adăuga 40 de ani în timpul lui Iosua, 40 de ani în timpul lui David, 20 de ani (prima jumătate a domniei lui Solomon) și am ajunge la 100 de ani. Dacă mai adăugăm perioadele împăraților buni din Iuda poate mai ajungem la 100 de ani. Dar ar mai rămâne 210 ani diferență! Și aceste observații ne arată că nu știm cum a calculat Domnul perioada de 430 de ani de fărâdelege. Putem însă să observăm alt lucru. Yahwe se raportează la trecutul lui Israel din perspectiva prezentului relației cu acesta. Dacă Israel este în ascultare, Domnul uită păcatele din trecut și se bucură de el din toată inima. Dacă însă Israel pășește în neascultare Dumnezeu își aduce aminte din nou de toate păcatele lui Israel de la început până în prezent. Conceptul de iertare a unei națiuni nu este așa de simplu. Păcatele trecutului nu sunt iertate pentru totdeauna. Ele rămân în iertare dacă generația prezentă ascultă de Domnul. Dar dacă generația prezentă e infidelă, atunci păcatele trecutului atâta din nou mânia divină. Dinamica relației dintre Yahwe și națiunea Israel e complexă și nu poate fi translatată întru totul dinamicii relației dintre Yahwe și un om. Desigur privim la relația dintre Yahwe și Israel pentru a învăța lucruri de preț cu privire la propria noastră relație cu Dumnezeu. Dar mare atenție să nu punem raport de echivalență între relația noastră cu Domnul și relația Sa cu poporul Său Israel. În cele din urmă noi nu suntem nici prooroci, nici

apostoli, și nici nu am intrat în legământ cu Israel pe muntele Sinai. Ca Biserică locală, pentru că suntem altoiți în măslin, trebuie să fim fideli Domnului și să învățăm de la pildele din istoria lui Israel (vezi aplicațiile pe care le face Pavel pentru Biserică în 1 Cor.cap.10). Deci este legitim să învățăm din istoria lui Israel. Dar aceasta nu înseamnă că nu trebuie să fim extrem de atenți și prudenți asupra modului în care aplicăm nouă înșine lecțiile din dinamiaca relației Yahwe-Israel. Fiecare Biserică locală are un început, are un trecut, are o istorie a relaționării cu Hristos. Acel trecut contează. Nu vorbim de o Biserică instituțională, care este o invenție omenească, și cu care Dumnezeu nu a încheiat nici un legământ. Vorbim doar de Biserici locale care s-au născut prin voia lui Dumnezeu și care au fost altoite prin Duhul în măslinul evreiesc. Aplicația lui Pavel din 1 Cor.cap.10 are sens doar în măsura în care Biserica locală este ca un mic Israel de la care Dumnezeu așteaptă fidelitate și loialitate. Dumnezeu așteaptă această loialitate chiar dacă nu a încheiat un legământ public cu acea biserică locală (ca cel de pe muntele sinai). Dar acea Biserică locală, fiind altoită în măslinul evreiesc, degustă realitatea noului legământ, și intră sub incidența unui legământ care oferă lui Hristos drept de Soț. Să ne reamintim pasajul din 1 Cor cap.10:

1. Fraților, nu vreau să nu știți că părinții **noștri** toți au fost sub nor, toți au trecut prin mare,
2. toți au fost botezați în nor și în mare, pentru Moise;
3. toți au mâncat aceeași mâncare duhovnicească
4. și toți au băut aceeași băutură duhovnicească, pentru că beau dintr-o stâncă duhovnicească ce venea după ei; și stânca era Hristos.
5. Totuși cei mai mulți dintre ei n-au fost plăcuți lui Dumnezeu, căci au pierit în pustiu.
6. Și aceste lucruri s-au întâmplat **ca să ne slujească nouă drept pilde, pentru ca să nu poftim după lucruri rele**, cum au poftit ei.
7. Să nu fiți închinători la idoli, ca unii dintre ei, după cum este scris: „Poporul a șezut să mănânce și să bea; și s-au sculat să joace.”
8. Să nu curvim, cum au făcut unii din ei, așa că într-o singură zi au căzut douăzeci și trei de mii.
9. Să nu ispitim pe Domnul, cum L-au ispitit unii din ei, care au pierit prin șerpi.
10. Să nu cârțiți, cum au cârțit unii din ei, care au fost nimiciți de nimitorul.
11. Aceste lucruri li s-au întâmplat **ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră**, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.

12. Astfel, dar, cine crede că stă în picioare să ia seama să nu cadă.

13. Nu v-a ajuns nicio ispită care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre; ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda.

14. De aceea, preaiubiții mei, fugiți de închinarea la idoli.

Pavel aplică lecțiile din pustie Bisericii locale din Corint. Biserica este tot poporul lui Dumnezeu care trăiește în mijlocul unui Dumnezeu sfânt. De aceea trebuie să luăm aminte la destinul tragic al celor care s-au răzvrătit în pustie și să fugim de închinarea la idoli.

4:9-17 – Ezechiel mănâncă puțin și bea puțină apă

Profetul stă culcat pe coastă pentru a purta fărâdelegea lui Israel. Dar în această perioadă profetul mănâncă puțină pâine și bea puțină apă. Este evidențiată raționalizarea mâncării și a apei din timpul unui asediu sau al unei foamete. Pâinea este făcută din grâu, orz, bob, linte, mei și alac sugerând perioadele de foamete când se amestecă toate resturile pentru a se mai face o bucată de pâine. Cantitățile menționate sunt foarte mici (200 g de pâine și 600 ml de apă). Ele țin în viață pe om, dar acesta slăbește din zi în zi și starea de sănătate i se înrăutățește mereu. Oamenii de rând din acea zonă nu foloseau lemne pentru gătit sau încălzit (lemnul era un material prea prețios). Ei foloseau balebă uscată (de obicei de animal) drept combustibil pentru întreținerea focului. În situații dificile (asediu, foamete) era folosită și balega de om pentru acest scop. Ezechiel, fiu de preot, consideră inacceptabil acest lucru. Îl consideră o pângărire. Este prima dată când Ezechiel vorbește după ce vede slava Domnului. Este prima dată când ripostează. Nu ripostează la ideea de a sta culcat pe coastă 430 de zile, și nici la ideea de a se înfometa mai mult de un an de zile. Ripostează însă la actul care i-ar fi putut pângări sufletul. Trebuie să apreciem disponibilitatea profetului la ascultare. Ori cât de grele ar fi poruncile el le acceptă. Doar atunci când o poruncă pare să intre în contradicție cu o altă poruncă, când miza este nu suferința sa ci pângărirea sufletului său, atunci el ripostează. Domnul ia aminte la cerința lui. Dar nu întru totul. Înlocuiește balega de om cu balega de animal. Ezechiel are dreptate când ripostează căci însuși Dumnezeu spune în v.13: *Așa își vor mânca pâinea spurcată copiii lui Israel printre neamurile printre care îi voi izgoni...* Conform Legii era un act de spurcare. Cum poate Dumnezeu să-i ceară lui Ezechiel să încalce Legea? Cum poate Dumnezeu să-i ceară fiului omului să facă un gest împotriva conștiinței și care i-ar pângări sufletul? Înțelegem că Domnul poate cere sacrificiu și jertfă de la profetul său? Dar cum să ceară ca acesta să se spurce? Dumnezeu este cel care dă Legea. Anumite legi sunt date pentru anumite vremi și pot fi schimbate de Legiutor. În cazul alimentației știm de la Mântuitorul că nu mâncarea în sine spurcă sufletul ci încălcarea poruncii divine care interzicea anumite mâncări. Dumnezeu poate modifica legile Sale în vremuri noi. Pentru că Ezechiel primește de la Dumnezeu această poruncă, el rămâne în cadrul ascultării divine ca Avraam care mergea să-l jertfească pe Isaac și

nu-și pângărește sufletul. Dumnezeu nu-și retrage porunca, dar din pricina conștiinței lui Ezechiel îi dă o mică derogare: înlocuiește balega de om cu cea de animal. Porunca dată de Dumnezeu ne arată încă odată dramatismul contextului istoric în care Ezechiel este chemat în lucrare. Dumnezeu recurge la aceste măsuri șocante doar în situații extreme unde urgența intervenției este maximă. Într-o situație asemănătoare din regatul de Nord Osea e chemat să iubească o femeie curvă. Apreciem din nou inima lui Ezechiel. Acesta nu ripostează a doua oară. Este într-adevăr copleșit de arătarea slavei Domnului și astfel ajutat să nu riposteze. Dar în același timp descoperim în el lupta de a nu fi îndărătnic. Ca unul care parcă vede oboseala din inima lui Yahwe se luptă cu sine să nu fie îndărătnic. Deși este așezat în picioare de Duhul lui Dumnezeu, Ezechiel VREA să accepte întru totul agenda divină pentru a nu mai adăuga un strop de oboseală pe inima lui Yahwe. La porunca de a încălca Legea Ezechiel ripostează totuși. Dumnezeu nu pare foarte impresionat de riposta lui Ezechiel. Ia aminte puțin la ea și își continuă discursul. Ezechiel tace, acceptă, și-l lasă pe Dumnezeu să-și verse durerea, of-ul și judecata. Poate tocmai acest lucru trebuia să-l învețe Ezechiel din arătarea slavei Domnului, din ascultarea desăvârșită a heruvimilor. Poate că acum nu era vremea să mijlocească și să spună *Ah, Doamne!*, ci era vremea să accepte judecata divină asupra poporului Său și să urmeze întru totul agenda divină. Vremea mijlocirii trecuse. Ezechiel e chemat după ce lui Ieremia i se interzice cu desăvârșire să mijlocească. Domnul pare să nu mai fie dispus să urmeze cu Ezechiel același drum de convingere pe care l-a urmat cu Ieremia. De aceea Ezechiel nu va mijloci. Va rosti de câteva ori *Ah! Doamne!*, dar nu va îndrăzni mai mult. Dar poate tocmai acest lucru dorea Dumnezeu de la fiul omului: să urmeze întru totul poruncile ca heruvimii cerești, dar din când în când să spună: *Ah, Doamne!* Poate un astfel de tovarăș de drum avea nevoie Dumnezeu în această perioadă dramatică. Cineva care să nu-i ia partea soției adultere în mod ușuratic (ca Ieremia în prima fază a lucrării sale), dar care totuși să suspine pentru suferința soției pedepsite. Prin ascultarea sa fiul omului se sincroniza cu glasul judecății divine, iar prin suspinurile sale el intra în armonie cu glasul îndurării divine care ofta mereu: *Cum să te predau Israel? Cum să te dau Efraime?* (vezi Osea 11:8). Ezechiel este un om al tăcerii. Poate din pricina dramatismului contextului istoric era vremea să tacă. Poate că nici inima îndurerată a Domnului nu avea nevoie de multe cuvinte. Oare în fața unui soț cu inima sfâșiată.... nu se cuvine mai întâi să taci? Oare prietenii lui Iov nu au tăcut vreme de 7 zile când au văzut cât de mari erau suferințele lui Iov? Ce era în inima lui Dumnezeu? Cum trebuia fiul omului să se apropie de inima Domnului? Cine este Dumnezeul nostru? În ce măsură este ca noi (o Persoană vie care relaționează) și în ce măsură nu este ca noi (adică este un Dumnezeu atotputernic, dincolo de timp, și străin de slăbiciunile și inconsecvența omului decăzut)? Cum să ne apropiem de acest Dumnezeu? Uneori se lasă convins, alte ori nu... Uneori pare o Persoană atât de vie.... alte ori pare atât de străin de umanitatea noastră.... Uneori pare atât de aproape... Alteori pare atât de departe. Cine va putea să se suie pe muntele Domnului?

Înfometarea lui Ezechiel are un dublu mesaj:

- Pe de o parte arată spre perioada de asediere a Ierusalimului când toiagul pâinii va fi frânt la Ierusalim;
- Pe de altă parte arată spre perioada în care copiii lui Israel își vor mânca pâinea spurcată printre neamuri.

Judecata se va revărsa asupra Ierusalimului dar va continua și printre neamuri. Dar nu doar înfometera lui Ezechiel are un dublu mesaj, dar însuși fiul omului joacă un dublu rol:

- Pe de o parte Ezechiel se identifică cu păcatul și pedeapsa poporului și a Ierusalimului.
- Pe de altă parte Ezechiel se identifică cu Yahwe care-și întoarce fața și mâna împotriva Ierusalimului.

Fiul omului se identifică simbolic cu poporul și cu Yahwe. Dar oare Ezechiel trebuia să rămână doar la nivel simbolic? Oare fiul omului putea rămâne doar la acest nivel simbolic? Să stai culcat peste un an de zile în situații de înfometare e mai mult decât a fi actor într-o piesă. Este o situație reală de suferință care e mai mult decât un joc de simboluri. Fiul omului gustă efectiv din aspra pedeapsă ce va veni asupra Ierusalimului. El devine una cu suferința poporului. Dar el își îndreaptă și mânia și fața împotriva Ierusalimului împresurat. El devine una și cu mânia divină. Dar nu este ciudat ca în aceeași piesă același actor să joace și rolul condamnatului și rolul Judecătorului? Oare este întâmplător acest lucru? Și oare este întâmplător că în această piesă ciudată cu un singur actor care joacă mai multe roluri actorul principal este numit în mod repetat fiu al omului? Fiul omului se află între popor și Dumnezeu. El este chemat să empatizeze cu durerea inimii lui Dumnezeu dar și cu durerea poporului. În el durerea lui Dumnezeu și durerea poporului se întâlnesc. Dar oare acest fapt nu ne arată că însuși Dumnezeu simte cu poporul? Și oare acest lucru nu prefigurează ziua când Fiul Omului va purta fărâdelegea lui Israel pentru a le aduce apoi izbăvirea și mântuirea? Mesia, agentul judecății divine, avea el însuși să poarte judecata lui Israel.

5:1-15 – Împărțirea părului și interpretarea gestului

Avem un nou gest profetic. Este ultimul din această serie. Și este cel căruia Domnul îi acordă cea mai mare atenție și cele mai multe explicații. De fapt explicațiile sunt relevante și pentru celelalte gesturi profetice. Ezechiel trebuie să-și radă părul și să-l cântărească și să-l împartă în trei părți. Firele de păr ale lui Ezechiel simbolizează oamenii din popor, în special oamenii din Ierusalim. Iată încă o identificare a lui Ezechiel cu poporul. Poporul crește din Ezechiel și este parte din el. Dar Israel nu a izvorât din Mărețul Creator și nu rămâne astfel parte din El? Și aceasta cu atât mai mult cu cât Creatorul s-a și unit cu Israel printr-un legământ de

căsătorie? Nu este doar o identificare a lui Ezechiel cu poporul ci este și o nouă identificare simbolică a profetului cu Yahwe. Fiecare treime are o soartă diferită. Prima treime este arsă în cetate când se împlinesc zilele împresurării. A doua este tăiată cu sabia în jurul cetății. A treia este rispită în vânt căci Domnul va trage sabia după ei. Mesajul pare a fi că întreaga cetate e sortită nimicirii. Unii vor muri în cetate, alții în jurul cetății, alții departe de cetate (în fuga lor disperată de a-și salva viața sau în robie printre neamuri). V.3 ne vorbește în schimb de câțiva peri care sunt strânși în poala hainei lui Ezechiel. Totuși și din aceștia câțiva sunt arși în foc: din ei va ieși un foc împotriva întregii case a lui Israel. Acești câțiva peri nu par a fi rămășița credincioasă care avea să fie mântuită. Ne gândim mai degrabă la evenimentele relatate în Ieremia ce au loc după luarea cetății de babilonieni. Babilonienii lasă o rămășiță de evrei în țară, dar dintre ei (complotul lui Ismail) se ridică unii care-i nimicesc chiar pe mulți din această rămășiță. Așa s-ar putea explica misteriosul v.4. Expresia: din ei va ieși un foc împotriva întregii case a lui Israel s-ar putea referi la complotul lui Ismail care a dus în cele din urmă la decizia rămășiței de a merge în Egipt. Astfel țara a fost părăsită de întreaga casă a lui Israel. Pe de altă parte complotul lui Ismail a fost atât de pervers și malefic și înfăptuit într-un moment atât de greu din istoria lui Israel astfel încât ar putea fi prezentat ca un foc împotriva ÎNTREGII case a lui Israel. Legat de perii din v.3 doar Ieremia, Baruc și fâmenul care l-a salvat pe Ieremia sunt salvați din pricina credinței lor. Restul sunt salvați de o milă inexplicabilă a Domnului care mai dă o șansă evreilor de a rămâne în țară ca țara să nu fie părăsită de tot de poporul ales. Dar cei rămași ratează această șansă. Pe de altă parte Ezechiel ne va mai explica de ce unii din Ierusalim vor rămâne în viață: ca să ajungă la cei din robie, ca aceștia să vadă fărâdelegea lor și să fie mângâiați cu privire la necazurile care au venit asupra Ierusalimului (Ezechiel 14:22-23).

V.5 ne confirmă din nou că toate aceste profeții se concentrează asupra Ierusalimului. Dacă până în v.5 s-a anunțat în special pedeapsa ce va veni asupra cetății, începând cu v.6 Domnul explică mai degrabă CAUZA revărsării unei astfel de pedepse crunte. Ierusalimul s-a răzvrătit împotriva poruncilor Domnului. El este considerat MAI VINOVAȚ decât țările din jur. Acestea nu au primit revelația Legii și a Cortului, nu fost răscumpărați din Egipt cu mână tare și cu braț întins, nu au avut atâtea profeții și oameni sfinți, nu au auzit glasul Domnului pe munte și nu au intrat într-un legământ de căsătorie cu Yahwe și nu s-au bucurat de coborârea slavei Domnului în mijlocul lor. Cu toate acestea au păcătuit mai puțin decât Israel și măcar au respectat religia și obiceiurile primite de la părinți. Deși amprentată de idolatrie, această tradiție includea și respectarea unor norme morale și trasa niște limite răului manifestat de acel popor. Popoarele au păcătuit dar în limita trasată de tradiția lor. Însă Israel în pofida faptului că a primit resurse mult mai mari a păcătuit mai mult decât neamurile din jur și n-au împlinit măcar legile acestor neamuri. În cartea Ieremia am dezvoltat această temă a răului mult mai mare înfăptuit de Israel. Israel a fost fără frâu și fără limită în împlinirea răului. El a amestecat revalția cu religiile păgâne și nu a fost credincios nici revelației, nici religiilor păgâne. A creat un sincretism religios care practic nu avea repere clare și nici un fel de granițe și în care totul devenea permis. Vina Israelului se concentrează la Ierusalim. Căci Ierusalimul este Capul țării, Centrul religios, politic

și economic al țării. De acolo a început căderea lui Israel, de acolo păcatul s-a răspândit în întreaga țară. Declinul Ierusalimului a influențat negativ și evoluția spirituală a regatului de Nord care tot la Ierusalim privea pentru a căuta un model, un reper. Iată de ce Ezechiel pune echivalență între vina țării și vina Ierusalimului. Cât de mare este vina acestei cetăți care avea ca temelie exemplul lui David și ca resursă vie Templul umplut de prezența lui Dumnezeu! Cât de mare este vina acestei cetăți! Am discutat în nenumărate rânduri că Templul nu era doar o colecție de simboluri interesante ci era un spațiu efectiv umplut de prezența lui Dumnezeu. Prezența lui Dumnezeu era acolo mai intensă decât în orice alt loc de pe pământ. Dacă cineva vroia să-L caute pe Yahwe, Ierusalimul era locul cel mai potrivit. Și Dumnezeu nu este supărat pe o decizie greșită luată la Ierusalim. Nici măcar pe o generație idolatră din Ierusalim. El este supărat pe o istorie a răzvrătirii care durează de sute de ani. Răbdarea Sa a ajuns la capăt. În cele din urmă Ierusalimul a fost cucerit de David în jurul anului 1004 î.d.H. Din 1004 până în 586 sunt 418 ani – deci ne apropiem de cei 430 de ani de fărâdelege menționați în cap.4.

Gestul profetic cu împărțirea părului este practic explicat în v.12. În restul capitolului găsim o alternanță între descrierea pedepselor divine cu a motivelor pentru care acestea sunt aduse. V.8-10 descriu ceva șocant, despre care Dumnezeu spune că nu va mai face niciodată. Totuși și în anul 70 d.H femeile înfometate din Ierusalim și-au mâncat copiii. Însă în v.8-10 găsim și o alte nebunie: copiii își vor mânca părinții. Această nebunie pare să marcheze unicitatea tragediei Ierusalimului din anul 586 î.d.H. Pedepsa nu vine deodată ca la Sodoma și Gomora. E o pedepsă lentă care degradează ființa umană și care scoate din ea tot ce este mai urât. Cele mai sacre legături și relații, cele mai adânci instincte sunt călcate în picioare, pângărite și pervertite. După cum constată și Ieremia în Plângeri vina Ierusalimului e mult mai mare decât cea a Sodomei și a Gomorei de primește o asemenea pedeapsă: *Căci vina fiicei poporului meu este mai mare decât păcatul Sodomei care a fost nimicită într-o clipă fără să fi pus cineva mâna pe ea* (Plângeri 4:6). Cât de mare trebuie să fie supărarea lui Dumnezeu față de Ierusalim de aduce asemenea nenorociri peste el. Dumnezeu este pe deplin hotărât să aducă pedeapsa și nimic nu-l mai poate îndupleca să dea înapoi. De aceea jură pe Sine că judecata va fi îndeplinită: *Pe viața mea, zice Domnul...* Vremea mijlocirii a apus de mult. Doar pocăința poporului Îl mai poate opri pe Dumnezeu din drumul înfăptuirii judecății. În v.11 găsim un nou motiv pentru răzbunarea Domnului: *pentru că Mi-ai pângărit Locașul Meu cel sfânt cu toți idolii tăi și cu toate urâciunile tale..* ne întâlnim din nou cu tema Templului. Ce privilegiu a primit Israel prin Templu. Dumnezeu a făcut în mijlocul lor un Templu după chipul celui ceresc și a coborât ca Persoană în mijlocul lor în acest Templu măreț. Și ce a făcut Israel cu acest Templu? L-a umplut de idoli, de urâciuni, de sodomie, de formalism, și duhuri de răătăcire, de mândrie și iubire de bani, de sânge și crimă. Dacă ai vinde tot ce ai și cu multă trudă ai zidi o casă frumoasă, curată, mobilată, și apoi cineva ți-ar umple acea casă cu noroi, excremente, hoituri, gunoaie, șerpi, șobolani.... cum te-ai simți? Și dacă acel cineva ar face acest lucru pe când locuiești încă în acea casă? Și dacă tot efortul cu casa l-ai făcut pentru a locui lângă acel cineva ca să-i fii aproape căci are mare nevoie de tine? E vorba de un bolnav de la capătul lumii și tu ești singurul medic care-l poate salva... Tu

Îți părăsești țara și orașul natal și te muți lângă el în această casă făcută cu mare trudă...Și el așa îți răspunde? Oare nu ai pleca imediat? Totuși Dumnezeu nu pleacă imediat din Templu și din Ierusalim...nu-și leapădă din prima Locașul pângărit și nu părăsește repede propriul popor...Cel sfânt alege să mai rămână o vreme în acest Templu măcar că este chinuit și obosit de păcatele poporului...Mai rămâne multă vreme în speranța că poporul își va reveni în fire și se va întoarce cu toată inima la El...Dar vremea a trecut, poporul Său nu s-a căit, ci a inventat noi păcate și urâciuni și le-a adus chiar în Casa Domnului. Nu doar că și-au umplut casele cu idoli, dar au adus acești idoli chiar în Casa Domnului. Răbdarea Domnului a ajuns la capăt. Ei L-au întărit peste măsură de mult. Mânia Sa s-a aprins în toată puterea ei. De aceea Dumnezeu Își va întoarce ochii (îndurării) de la ei și ochiul Lui va fi fără milă și Nu se va îndura, ci va revărsa judecata în toată grozăvia ei. V.13 mi se pare extrem de important. O revărsare violentă a unei pedepse istorice duce la potolirea și domolirea mâniei lui Dumnezeu. Măcar că poporul nu se căiește, simpla revărsare a pedepsei duce la domolirea mâniei divine. Domolirea mâniei divine deschide din nou ușa îndurării, posibilitatea reapropierii lui Yahwe de poporul Său. Astfel revărsarea violentă a unei pedepse istorice devine absolut necesară ca să mai poată exista speranță de vindecare pentru relația dintre Yahwe și Israel. De-abia după revărsarea pedepsei mânia Domnului se mai potolește. Suferința imensă a rămășiței îi poate stârni din nou mila. Poporul însuși este zdrobit și smerit și poate face pași spre a se smulge din împietrire și mândrie. Mijlocitorul poate din nou spera că ruga Sa va fi auzită acolo sus. Cu toate aceste teme ne-am întâlnit în cartea Plângerilor când cel care în tinerețe a primit interdicția să nu mai mijlocească, la bătrânețe, după distrugerea Templului și a Ierusalimului îndrăznește să mijlocească din nou. În dinamica relației lui Yahwe cu o națiune, revărsarea unei pedepse violente are pe termen lung un rol pozitiv pentru destinul acelei națiuni. În v.13 găsim și o expresie cheie din cartea Ezechiel: *ca să știe că Eu Domnul am vorbit în mânia Mea*. Rădăcina acestei expresii o găsim pentru prima dată în 2:5: *și vor ști că în mijlocul lor este un prooroc*. Expresia trimite la cel puțin două posibile semnificații:

- și veți ști sub pedeapsă că Eu sunt Domnul. Acest adevăr nu vă va mai mântui ci doar va amplifica judecata.
- și rămășița rămasă în viață va ști după pedeapsă că Eu sunt Domnul, acest adevăr putându-i aduce vindecare și mântuire.

Ambele nuanțe sunt adevărate: pe de o parte Domnul vrea ca prin pedeapsă cel care a trăit în minciună să fie confruntat cu Adevărul, pe de altă parte Domnul vrea ca prin pedeapsă o rămășiță să fie curățită spre mântuire.

V.14-15 introduc tema neamurilor, o altă temă importantă în cartea Ezechiel. Dumnezeu nu-și pedepsește poporul în ascuns ci în ochii tuturor popoarelor. Israel e făcut de ocară și devine o pricină de groază printre neamuri. Acest lucru era necesar pentru că Domnul Și-a legat Numele de Israel, Ierusalim și Templu. Prin păcatele sale Israel a pângărit Casa și Numele lui Yahwe în ochii popoarelor. Yahwe vrea să le arate Neamurilor că El nu este așa cum L-a prezentat Israel,

că El nu este de acord cu ce a făcut Israel și că-L va pedepsi crunt pentru idolatria Sa. Pedepsa istorică cruntă ce va veni asupra Ierusalimului nu este necesară doar pentru ca mânia divină să se mai potolească, ci și pentru ca Numele Său să fie reabilitat printre neamuri. În cele din urmă Yahwe nu vrea să lepede pentru totdeauna poporul Său istoric. De aceea intervine cu o pedeapsă istorică atât de cruntă. Trei mari obstacole stăteau în calea refacerii relației dintre Yawe și Israel: mânia aprinsă a Domnului, pângărirea Numelui sfânt în ochii neamurilor, împietrirea și rătăcirea poporului. Judecata istorică are de fapt rolul de a îndepărta cele trei obstacole. Prin această judecată năprasnică:

- mânia divină se potolește...
- Numele Său este în parte reabilitat printre popoare....
- Israel știe că Yahwe este Domnul și o bună parte din piatra de pe inima sa este îndepărtată....

Dar din picina gravității situației, nu orice pedeapsă istorică putea îndepărta obstacolele de mai sus. Doar o pedeasă năprasnică, înfiorătoare, fără milă, cum nu s-a mai auzit putea muta din loc cei trei munți de mai sus. De aceea, în finalul capitolului (v.15b-17) profeția revine în a descrie grozăvia pedepselor ce se vor abate asupra Ierusalimului: foametea, fiarele sălbatice, ciuma, vărsarea de sânge, sabia...Scrise pe hârtie și citite în vremuri de pace aceste pedepse nu înspăimântă așa de tare. Dar atunci când se manifestă în realitatea istoriei sunt groaznie și de nesuportat și umplu tot pământul de durere și teamă. Fiecare din aceste pedepse, luată în parte, este cumplită. Dar la Ierusalim toate acestea se vor revărsa împreună. La nenorocirile lor se va adăuga foametea, apoi fiarele sălbatice, apoi ciuma, apoi vărsarea de sânge din mijlocul lor (se vor ucide și mâna unii pe alții), apoi sabia fără milă a nimicitorului....Nu vor avea odihnă și răgaz, și suferințele vor depăși cu mult puterea omului de a suporta. Va fi o degustare reală a iadului. Grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!